

tobák, a közönyösek kedvéért, akik a műveit meg sem értik...?” Így háborogna, s ha mégis beszélne olykor, valószínűleg úgy vélné, a legérvényesebb tett és szó maga a mű.

Valószínűleg ma is szeretnék kilökdösní, és ő maga szolgálna rá okot azzal, hogy kisa-játított igazsággal senki oldalán nem osztozna árnyéktalanul.

Meglátná a búza közt az ocsút, kérlelhetetlen és aprólékos mozdulattal kiszedegetné — s közben sokan csak azt vennék észre, hogy lám, a búzát bántja!

Ülne, ülne gyülekezeteinkben, lefelé görbülő szájonallal, a kétség zárójele az ajka körül; szeme rebbenéstelen, tekintete komor. Ülne és várna.

De nem játszaná el az *Egyiptomi íródeák*jának sorsát, aki nemcsak hallgatott, hanem ön-védelemből félkegyelműnek is tette magát.

SZERVÁTIUSZ TIBOR: BARTÓK (RÉSZLET)